

## ÎN CHEIERE

11 august 2025

mun. \*\*\*\*\*

Judecătoria \*\*\*\*\* (sediul Ciocana)

În componența completului:

Președintele ședinței

Judecător: Veniamin Chihai

Grefier: Natalia Zaborot

Cu participarea:

Procurorului: Drăgălin Pădure

Reprezentantului Penitenciarului nr. 9: Vitalie Goncear

Avocatului: Lilian Osoianu

examinând în ședință judiciară publică, în limba de stat, prin intermediul videoconferinței, cererea avocatului Viorel Berliba în interesele condamnatului Penitenciarului nr. 9 - \*\*\*\*\* , Mocanu Vlad cu privire la aplicarea prevederilor art. 7 alin. (1), lit. c) din Legea privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 243 din 24 decembrie 2021,

### A CONSTATAT:

La data de 01.04.2025 nr. 08-1-13614, avocatul Viorel Berliba în interesele condamnatului Penitenciarului nr. 9 - \*\*\*\*\* , Mocanu Vlad a adresat Judecătoriei \*\*\*\*\* (sediul Ciocana) o cerere cu privire la aplicarea prevederilor art. 7 alin. (1), lit. c) din Legea privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 243 din 24 decembrie 2021.

În fapt, apărătorul a invocat că Vlad Mocanu a fost condamnat, în baza unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate de Judecătoria reg. \*\*\*\*\* la 2 aprilie 2020, modificată prin decizia instanței de apel la 29 iunie 2021, la pedeapsa cu închisoarea pe un termen de 16 ani și 9 luni, cu executarea în penitenciar de tip închis, pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 84 C. pen. al RM.

Se menționează că, prin încheierea Judecătoriei \*\*\*\*\* (sediul Ciocana) din 9 februarie 2023 (dosar nr. 8-49/22), s-a admis demersul Ministerului Justiției privind recunoașterea și executarea în continuare, în instituțiile penitenciare din Republica Moldova, a pedepsei stabilite prin sentința străină.

Condamnatul se află în detenție începând cu data de 19 octombrie 2016 și, până la acel moment, nu a avut antecedente penale.

În cererea adresată Comisiei speciale din cadrul Penitenciarului nr. 9 – \*\*\*\*\*, Vlad Mocanu a solicitat aplicarea art. 7 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 243/2021 privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, cu reducerea pedepsei penale stabilite cu o cincime.

Apărătorul a menționat că în privința condamnatului nu se constată aplicarea unui alt act de amnistie și că la momentul comiterii infracțiunii acesta avea vârsta de 26 de ani.

În drept, avocatul a arătat că, în temeiul art. 1 alin. (1) din Legea nr. 243/2021, actul de amnistie se aplică persoanelor condamnate care sunt caracterizate pozitiv pe parcursul executării pedepsei, care nu prezintă risc de recidivă sau prezintă risc de recidivă mediu sau redus și care se încadrează în ipotezele art. 2–7 ale legii. În special, conform art. 7 alin. (1) lit. c), se reduce termenul de pedeapsă cu o cincime în cazul în care persoana condamnată a fost condamnată pe un termen mai mare de 10 ani.

Avocatul a susținut că Vlad Mocanu îndeplinește cumulativ aceste condiții, invocând în sprijin următoarele: nu a beneficiat anterior de niciun act de amnistie, a executat mai mult de 50% din pedeapsa aplicată, nu a fost sancționat disciplinar pe durata detenției în Republica Moldova, a participat la programe educaționale, de muncă și resocializare, menține legături familiale stabile și are sprijin social real, a fost evaluat psihologic ca prezentând risc de recidivă mediu spre redus, comportamentul său este constant pozitiv, fiind caracterizat ca optimist, comunicabil, adaptabil și responsabil.

La fel, critica deciziei Comisiei special deoarece prin procesul-verbal nr. 2 din 26 februarie 2025, Comisia specială a Penitenciarului nr. 9 a refuzat înaintarea cererii către instanță, motivând că persoana prezintă risc de recidivă ridicat și se caracterizează negativ.

Avocatul a contestat aceste concluzii, susținând că evaluarea riscului de recidivă a fost efectuată formal, cu utilizarea mecanică a unor factori criminogeni generali (tipul infracțiunii, atitudinea și valorile antisociale reținute în Federația Rusă, apartenența la un grup cu orientare infracțională), fără corelare cu conduita efectivă din detenție. Nu s-au analizat factorii de protecție relevanți, precum coeziunea și sprijinul familial, participarea activă la activități obligatorii, gestionarea constructivă a timpului liber (frecventarea bibliotecii), frecventarea cursurilor universitare, absența sancțiunilor disciplinare și implicarea în programele de pregătire pentru liberare.

La fel, indică că evaluarea psihologică oficială îl caracterizează pe Vlad Mocanu ca optimist, liber în gândire și în fapte, cu capacitate de adaptare la reguli și lipsit de tendința de a se eschiva de la responsabilități, iar aspectele sociale din dosarul personal indică

finalizarea studiilor, păstrarea relațiilor apropiate cu familia, primirea de vizite și colete, precum și existența unei perspective clare de reintegrare socială după liberare.

Suplimentar apărătorul a făcut trimitere la jurisprudența CEDO, în special cauza Felix Guțu c. Republica Moldova (20 octombrie 2020), care confirmă că amnistia poate fi aplicată la orice etapă a procesului penal, inclusiv în faza de executare, și cauza Anușca c. Moldova, care impune efectuarea unei evaluări individuale, complete și nepărtinitoare a fiecărui caz. S-a arătat că Legea nr. 243/2021 nu exclude expres persoanele condamnate în baza unor hotărâri recunoscute din străinătate și că interpretarea restrictivă aplicată de Comisia specială este contrară legii și principiilor de drept.

Din cele expuse, solicită admiterea spre examinare a cererii și reducerea termenului pedepsei penale aplicate lui Vlad Mocanu cu o cincime din durata totală, în baza art. 7 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 243/2021, raportat la sentința Judecătorei reg. \*\*\*\*\* din 2 aprilie 2020, modificată prin decizia instanței de apel din 29 iunie 2021 și recunoscută prin încheierea Judecătorei \*\*\*\*\* (sediul Ciocana) din 9 februarie 2023.

În ședința de judecată **avocatul Lilian Osoianu** a susținut cererea pe deplin și a solicitat de a fi admisă ca întemeiată cu reducerea termenului de pedeapsă în baza art. 7 alin. (1), lit. c) din Legea privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 243 din 24 decembrie 2021. Suplimentar a explicat că, decizia penitnciarului este neîntemeiată și se bazează doar pe presupuneri, or conform materialelor anexate la materialele dosarului personal este caracterizat pozitiv, astfel că poate beneficia de reducerea pedepsei conform actului cu privire la amnistie.

**Condannatul Mocanu Vlad** în ședința de judecată s-a prezentat, a susținut cererea avocatului și argumentele depuse pe deplin, solicitând admiterea acesteia ca fiind întemeiată.

**Reprezentatul Penitenciarului nr. 16 - \*\*\*\*\***, **Vialie Goncear** a prezentat materialele respective, însă nu a susținut cererea înaintată de către avocat solicitând respingerea acesteia invocând că condannatul este caracterizat negativ și a fost evaluat cu risc de recidivă ridicat.

**Procurorul în Procuratura mun. \*\*\*\*\***, **Oficiul Buiucani, Drăgălin Pădure** în ședința de judecată a menționat că, susține poziția reprezentantului penitenciarului. Nu este de acord cu cererea adresată de apărător, considerând că condannatului urmează să i se refuze în aplicarea actului cu privire la amnistie.

Audiind opiniile părților, studiind materialele cauzei, examinând argumentele invocate în cererea adresată, în raport cu materialele prezentate și rigorile de drept aplicabile la caz, instanța de judecată ajunge la concluzia că cererea avocatului este parțial întemeiată din alte motive, reieșind din următoarele considerente:

În conformitate cu prevederile art. 469 alin. (1) pct. 15) Cod de Procedură Penală RM, la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la liberarea de pedeapsă în temeiul actului amnistiei sau stingerea executării pedepsei (art. 295 din Codul de executare).

Conform art. 272 alin. (1), (2) Cod de Executare RM, în cazul amnistiei, în temeiul art.107 din Codul penal, care liberează condamnatul de executarea în continuare a pedepsei, fie reduce pedeapsa sau o comută, instituțiile și organele care asigură executarea categoriei respective de pedeapsă examinează aplicabilitatea actului de clemență fiecărui condamnat și, după caz, cu acordul condamnatului, înaintează un demers instanței de judecată competente conform art.470 din Codul de procedură penală. La demers se anexează dosarul personal al condamnatului, dovezile motivelor de fapt și de drept invocate. Demersul se judecă în condițiile Codului de procedură penală. Condamnatul este în drept să înainteze personal un demers instanței de judecată pentru examinarea posibilității aplicării actului de amnistie. În acest caz, instituțiile sau organele care asigură executarea categoriei respective de pedeapsă remit instanței de judecată dosarul personal al condamnatului.

Potrivit prevederilor art. 473<sup>1</sup> Cod de Procedură Penală RM, (1) Împotriva actelor organului care pune în executare hotărârea judecătorească de condamnare privativă de libertate (închisoare, detențiune pe viață), condamnatul, precum și alte persoane ale căror drepturi și interese legitime au fost încălcate de aceste organe pot declara plîngere judecătorului de instrucție din instanța în a cărei rază teritorială se află organul respectiv, în termen de 30 de zile de la data comunicării sau de la data la care a luat cunoștință de actul respectiv, cu excepțiile prevăzute de Codul de executare. (2) Soluționarea plîngerii împotriva actelor organului care pune în executare hotărârea judecătorească de condamnare privativă de libertate are loc conform prevederilor art. 471. Încheierea privind soluționarea plîngerii poate fi atacată în conformitate cu prevederile art. 472.

În cadrul ședinței de judecată, instanța a constatat cu certitudine următoarele.

Prin sentința Judecătoriei \*\*\*\*\*, \*\*\*\*\*din 20.04.2020, modificată prin decizia Judecătoriei de apel al reg. \*\*\*\*\*din 29.06.2021, Mocanu Vlad a fost recunoscut vinovat pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 209 alin. (2), art. 162 alin. (4) lit. «a», «b», art. 162 alin. (4) lit. «a», «b», art. 162 alin. (4) lit. «a», «b», art. 162 alin. (4) lit. «a», «b», art. 162 alin. (4) lit. «a», «b», art. 162 alin. (4) lit. «a», «b», art. 222 alin. (3) Cod penal al Federației Ruse și i s-a stabilit pedeapsă definitivă de 16 ani 9 luni privațiune de libertate.

Prin încheierea Judecătoriei \*\*\*\*\* (sediul Ciocana) din 09.02.2023 s-a dispus admiterea demersului Ministerului Justiției privind acceptarea transferului condamnatului Mocanu Vlad, născut la 16.06.1990, din Federația Rusă, pentru continuarea ispășirii

pedepsei pronunțate de instanța rusă, într-un Penitenciar din Republica Moldova, pentru executarea pedepsei în instituțiile penitenciare ale Republicii Moldova.

S-a acceptat transferul condamnatului Mocanu Vlad, născut la 16.06.1990, condamnat prin sentința Judecătorei reg. \*\*\*\*\* din 02.04.2020, modificată prin decizia Judecătorei de apel a reg. \*\*\*\*\* din 29.06.2021, pentru executarea în continuare a executării pedepsei aplicate.

În cazul acceptării transferului condamnatului pentru continuarea executării pedepsei în Republica Moldova de către instanța competentă a statului de condamnare, a lui Mocanu Vlad, născut la 16.06.1990, acesta se va considera condamnat pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de articolele, după cum urmează:

- art. 283 CP, cu preluarea executării pedepsei sub formă de închisoare, pe un termen de 11 ani;
- art. 188 alin. (5) CP, cu preluarea executării pedepsei sub formă de închisoare, pe un termen de 12 ani 11 luni;
- art. 188 alin. (3) lit. b) CP, cu preluarea executării pedepsei sub formă de închisoare, pe un termen de 12 ani;
- art. 188 alin. (5) CP, cu preluarea executării pedepsei sub formă de închisoare, pe un termen de 12 ani 11 luni;
- art. 188 alin. (4) lit. a) CP, cu preluarea executării pedepsei sub formă de închisoare, pe un termen de 12 ani;
- art. 188 alin. (5) CP, cu preluarea executării pedepsei sub formă de închisoare, pe un termen de 12 ani 11 luni;
- art. 188 alin. (5) CP, cu preluarea executării pedepsei sub formă de închisoare, pe un termen de 9 ani 9 luni;
- art. 290 alin. (2) lit. b) CP, cu preluarea executării pedepsei sub formă de închisoare, pe un termen de 7 ani;
- art. 290 alin. (2) lit. b) CP, cu preluarea executării pedepsei sub formă de închisoare, pe un termen de 6 ani.

În baza art. 84 CP, prin cumul parțial al pedepselor, s-a stabilit lui Mocanu Vlad, născut la 16.06.1990, pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 16 ani 9 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis. Condamnatul va putea fi liberat condiționat înainte de termen de la executarea pedepsei după executarea a cel puțin 2/3 din termenul de pedeapsă stabilit.

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (1-3) din Legea 243/2021 privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, (1) prezenta lege se aplică condiționat și exclusiv persoanelor bănuite, învinuite și inculpate, precum și persoanelor condamnate, care sunt caracterizate pozitiv pe

parcursul executării pedepsei, al perioadei de probațiune sau al termenului de probă și sunt evaluate psihologic ca prezentând risc de recidivă mediu sau redus, dacă persoanele respective cad sub incidența prevederilor art.2-5, 7, 8. (2) Aplicarea amnistiei față de persoanele condamnate se decide de comisiile speciale privind aplicarea amnistiei în privința persoanelor condamnate (în continuare – comisii speciale), instituite, în acest sens, în cadrul fiecărei instituții care pune în executare pedeapsa, din reprezentanți ai Administrației Naționale a Penitenciarelor și ai Inspectoratului Național de Probațiune. Comisiile speciale se instituie prin ordinul ministrului justiției și activează în baza unui regulament-cadru aprobat prin ordinul ministrului justiției. (3) În temeiul deciziilor comisiei speciale, instituția care pune în executare pedeapsa inițiază demersurile către instanțele de judecată competente privind aplicarea prevederilor prezentei legi.

Alin. (6) al normei citate supra, stabilește că, persoana condamnată poate înainta personal sau prin intermediul unui avocat un demers către instanța de judecată privind examinarea posibilității aplicării amnistiei doar dacă a fost refuzată de comisia specială.

Instanța de judecată reține că, conform extrasului din procesul verbal nr. 2 al ședinței Comisiei Speciale a Penitenciarului nr. 16 – \*\*\*\*\* din 26.02.2025 a fost examinată posibilitatea înaintării demersului pentru aplicarea actului de amnistie în privința condamnatului Mocanu Vlad și în urma examinării, Comisia a decis a refuza în înaintarea materialelor în instanța de judecată privind examinarea posibilității aplicării prevederilor Legii 243/2021 privind amnistia, pe motiv că condamnatul prezintă *risc de recidivă ridicat și se caracterizează negativ*, fiind adus la cunoștință condamnatului la aceeași dată, fapt confirmat prin semnătura ultimului (*vezi f. d. 11, 56*).

În cadrul ședinței de judecată reprezentantul penitenciarului a prezentat instanței un alt proces verbal cu același număr și din aceeași dată, semnat de către aceeași persoană, care în esență nu a fost adus la cunoștință părților (*vezi f. d. 55*). Însă, semnătura condamnatului în acest proces verbal lipsește, fapt ce contravine pct. 43 al Ordinului Ministerului Justiției RM nr. 44 din 18.02.2022 *Cu privire la aprobarea Regulamentului-cadru de activitate a comisiilor speciale privind aplicarea amnistiei în privința persoanelor condamnate (în coninuate **Regulament**) (Publicat : 25-02-2022 în Monitor Nr. 53-59 art. 192)*, care prevede că după adoptarea deciziei, președintele comisiei speciale anunță condamnatul și/sau reprezentantul lui despre decizia adoptată atât oral, cât și în scris, fapt confirmat prin semnătura aplicată pe extrasul din procesul-verbal al ședinței comisiei speciale. În cazul refuzului de a semna extrasul, persoana care l-a întocmit face mențiunile respective în act. Al doilea exemplar al extrasului din procesul-verbal se înmânează condamnatului sau apărătorului acestuia.

În continuare, din analiza comparativă a celor două procese-verbale, se constată că, deși poartă același număr și aceeași dată, acestea diferă semnificativ sub aspectul

conținutului. Primul proces-verbal (redactat olograf) consemnează într-un mod succint obiectul examinării și motivul refuzului de înaintare a demersului, fără a detalia elementele faptice și evaluările efectuate, în timp ce al doilea proces-verbal (redactat la calculator) conține descrieri ample privind istoricul executării pedepsei, rezultatele evaluării psihologice și comportamentale, analiza riscului de recidivă și alte circumstanțe de fapt.

Instanța de judecată reține că, este inadmisibilă existența a două procese verbale, iar această diferență de conținut relevă că nu ne aflăm în fața unei simple reproduceri a aceluiași act, ci a două documente distincte din punct de vedere material, ceea ce are consecințe juridice directe. Procesul-verbal detaliat, redactat la calculator, nu a fost adus la cunoștința condamnatului, aspect confirmat de lipsa semnăturii acestuia în rubrica „Am luat cunoștință”. Această omisiune constituie o încălcare a dreptului condamnatului la informare și participare efectivă la procedurile ce îl privesc, drept consacrat de art. 6 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (dreptul la un proces echitabil) și de art. 169 din Codul de executare al Republicii Moldova, care impune informarea deținuților cu privire la actele emise în legătură cu regimul și drepturile lor.

Jurisprudența CEDO (*cauza Van der Ven c. Olandei*, hot. 04.02.2003, § 51; *Gagiu c. României*, hot. 24.02.2009, § 89) a reținut constant că lipsa informării deținutului asupra deciziilor care îl privesc în mod direct aduce atingere posibilității reale și efective de a contesta actul sau de a-și exercita apărarea, ceea ce echivalează cu o negare a garanțiilor procesuale.

Prin urmare, redactarea și existența a două procese-verbale cu același număr, dar cu conținut diferit, și omisiunea comunicării către condamnat a celui detaliat reprezintă o încălcare gravă a dreptului la informare și a dreptului la apărare, subminând transparența și legalitatea procedurii de examinare a aplicării actului de amnistie.

În continuare, instanța de judecată reține că fiecare cerere privind aplicarea amnistiei trebuie examinată individual potrivit particularităților deținutului evaluat. Această procedură trebuie aplicată la faza de examinare de către comisiile speciale privind aplicarea amnistiei în privința persoanelor condamnate, cât și la faza de examinare a demersului/cererii în instanța de judecată.

În acest sens, comisia specială trebuie să aloce timp suficient fiecăruia dintre deținuți să-și susțină poziția în fața organului colegial, să motiveze cererea de aplicare/neaplicare a amnistiei, să prezinte informații și probe pe care le consideră relevante în coraport cu normele de drept indicate supra, iar potrivit prevederilor pct. 13 lit. e) din Regulament - *membrii comisiei speciale au obligația de a se pronunța motivat pentru fiecare caz de examinare a posibilității aplicării actului de amnistie.*

Instanța reține că, potrivit art. 473<sup>1</sup> alin. (1) Cod de Procedură Penală al RM, împotriva actelor organului care pune în executare hotărârea judecătorească de condamnare privativă de libertate, condamnatul, precum și alte persoane ale căror drepturi și interese legitime au fost încălcate, pot declara plângere judecătorului de instrucție din instanța în a cărei rază teritorială se află organul respectiv. Norma citată are un caracter general și se aplică tuturor actelor organelor de executare a pedepsei care produc efecte juridice în raport cu persoana condamnată, cu excepțiile expres prevăzute de Codul de executare.

Conform pct. 2 din Regulamentul-cadru de activitate a comisiilor speciale privind aplicarea amnistiei în privința persoanelor condamnate, aprobat prin ordinul Ministerului Justiției nr. 44 din 18 februarie 2022, comisiile speciale reprezintă organe colegiale constituite în cadrul fiecărei instituții care pune în executare pedeapsa penală, având drept scop identificarea și selectarea persoanelor care cad sub incidența Legii nr. 243/2021 privind amnistia și înaintarea demersurilor către instanțele de judecată în vederea aplicării amnistiei.

Prin urmare, aceste comisii funcționează în structura organului care execută pedeapsa penală – Penitenciarul nr. 16 - \*\*\*\*\*, iar actele lor intră în sfera noțiunii de „*acte ale organului care pune în executare hotărârea judecătorească de condamnare privativă de libertate*” din art. 473<sup>1</sup> CPP RM.

Procesul-verbal contestat, prin care Comisia specială a Penitenciarului nr. 9 – \*\*\*\*\* a decis refuzul înaintării demersului de aplicare a amnistiei în privința condamnatului, constituie un act administrativ intern cu efecte directe asupra drepturilor acestuia, limitându-i condamnatului Mocanu Vlad accesul la beneficiul prevăzut de Legea nr. 243/2021 privind amnistia. Astfel, prin natura și consecințele sale, acest act poate fi supus controlului judecătoresc al judecătorului de instrucție, care este abilitat să verifice legalitatea și temeinicia sa, inclusiv respectarea procedurii prevăzute de lege și Regulament.

Instanța subliniază că, în cauza de față, apărătorul condamnatului, atât în cererea adresată instanței, cât și în ședința de judecată, a formulat critici punctuale referitoare la procesul-verbal respectiv, invocând nerespectarea prevederilor Regulamentului, lipsa unei evaluări corecte și a unei motivări suficiente, precum și stabilirea în ședință a unei împrejurări de existență a două procese-verbale cu conținut diferit, iar cel redactat la calculator nu a fost adus la cunoștința condamnatului. Or, necomunicarea actului către condamnat afectează în mod direct dreptul acestuia la apărare și la exercitarea efectivă a dreptului de a contesta actul în termenul legal, astfel cum este garantat de art. 473<sup>1</sup> CPP, art. 6 CEDO și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (*cauzele Golder c.*

*Regatului Unit, hotărârea din 21 februarie 1975, § 36, și Kudla c. Poloniei, hotărârea din 26 octombrie 2000, § 152).*

Deci, această dublă versiune creează insecuritate juridică și viciază transparența procedurii. Calea de atac (art. 473<sup>1</sup> CPP) este golită de conținut dacă persoana nu primește forma reală a actului și motivele pe care administrația își sprijină decizia. Lipsa comunicării în termen a actului real (forma tipărită) afectează calculul termenului de 30 de zile pentru plângere (art. 473<sup>1</sup> alin. (1) CPP), iar, pe fond, încalcă dreptul la apărare și principiul contradictorialității (condamnatul nu a putut formula obiecții pe motivarea efectivă a refuzului).

În aceste condiții, judecătorul de instrucție nu numai că este competent, dar și obligat, atunci când cererea de aplicare a amnistiei conține critici asupra legalității procesului-verbal al comisiei speciale, să examineze aceste critici prin prisma dispozițiilor art. 473<sup>1</sup> CPP și pct. 2 din Regulament, verificând dacă actul respectă cerințele de formă și de fond impuse de lege și dacă drepturile condamnatului au fost respectate. Această verificare se impune inclusiv pentru a preveni situațiile în care un refuz nemotivat sau necomunicat ar împiedica accesul persoanei condamnate la beneficiile Legii amnistiei, ceea ce ar constitui o ingerință disproporționată în drepturile acesteia.

În aceste condiții, instanța se va expune exclusiv sub aspectul comportamentului condamnatului pe durata executării pedepsei și al riscului de recidivă, astfel cum acestea au fost constatate în procesul-verbal al Comisiei speciale și în evaluările anexate, fără a analiza alte elemente procedurale sau de fond ale actului de amnistie.

Astfel, Legea nr. 243/2021 stabilește că actul de amnistie se aplică exclusiv persoanelor condamnate care (1) sunt caracterizate pozitiv pe parcursul executării pedepsei/termenului de probațiune, și (2) sunt evaluate psihologic ca prezentând risc de recidivă mediu sau redus. Pentru persoanele condamnate pe un termen mai mare de 10 ani, art. 7 alin. (1) lit. c) prevede reducerea cu o cincime.

Regulamentul-cadru, cap. I și III (pct. 13), consacră principiile obligatorii pentru comisie și anume legalitatea, garanția dreptului la apărare (audierea condamnatului, posibilitatea de a fi asistat de apărător), celeritatea, transparența (participarea persoanei și aducerea la cunoștință a deciziei și a motivelor), precum și obligația motivării opiniei.

Procedural, cap. V al Regulamentului cere, între altele convocarea și desfășurarea ședinței cu participarea condamnatului, consemnarea conținutului prezentărilor, întrebărilor, răspunsurilor, demersurilor, a obiecțiilor membrilor și a eventualelor opinii separate, iar pct. 47 enumeră elementele obligatorii ale procesului-verbal (număr, dată, ordinea de zi, actele examinate, relatările de ședință, opinii, decizie, motivele acesteia, semnături).

Metodologia privind evaluarea riscului de recidivă (Anexa nr. 6 la Regulament) impune o evaluare complexă și individualizată și anume analiza factorilor statici și dinamici, criminogeni și protectivi, interviu standardizat, aplicarea de teste la nevoie, întocmirea fișei de risc (Anexa nr. 2) cu stabilirea nivelului (redus/mediu/ridicat) și argumentarea concretă, precum și prezentarea rezultatelor condamnatului cu semnătură de luare la cunoștință sau mențiunea expresă a refuzului (cap. III–IV, pct. 8–10).

Situația de fapt relevată de dosar indică asupra faptului că, din conținutul procesului-verbal tipărit (vezi f. d. 55, 56) și chiar din pasajele reproduse în cererea apărătorului, rezultă că aceeași comisie consemnează:

- lipsa sancțiunilor disciplinare în perioada detenției în RM;
- participarea la programe educaționale și de pregătire pentru liberare (calificativ „satisfăcător”);
- frecventarea bibliotecii și ocuparea eficientă a timpului liber;
- profil psihologic: optimist, liber în gândire și fapte, spirit vioi, comunicabil, capabil de adaptare la reguli, nu se eschivează de la responsabilități;
- factori social-protectivi: căsătorie în detenție, legături familiale consistente, acte de identitate valabile, loc de trai și suport la liberare.

Deși comisia declară „risc ridicat” și „caracterizare negativă”, nu construiește un raționament care să lege datele actuale despre comportament și profil de concluzia reținută. Dimpotrivă, procesul-verbal consfințește numeroși factori protectivi și o caracterizare psihologică pozitivă, fără a explica de ce aceștia nu sunt suficienți pentru a coborî riscul la mediu sau redus (niveluri cerute de Lege pentru a permite aplicarea amnistiei în cazul dat).

În context, Regulamentul cere o *motivare efectivă* iar comisia trebuie să arate care factori (statici/dinamici) cântăresc preponderent, cum au fost validați și de ce neutralizează factorii protectivi actuali.

Aici, motivarea se reduce la etichete generice ”1) *tipul infracțiunii – deosebit de grav cu multiple episoade*; 2) *atitudini, valorile și convingerile antisociale – sancțiuni disciplinare în Federația Rusă*; 3) *grupul de prieteni antisociale - infracțiune în grup*; 4) *motivația infracțională – obținerea unei surse de venit*”, ceea ce echivalează cu aplicarea automată a unor clisee și nu cu o evaluare individualizată cerută de Metodologie.

În plus, conținutul formal impus de pct. 47 lipsește parțial, iar în procesul verbal nr. 2 din 26.02.2025 nu sunt redate, în mod verificabil, ordinea de zi completă, actele examinate, conținutul audierii (întrebări-răspunsuri), obiecțiile și opiniile separate ale membrilor, deși acesta este un element obligatoriu. Lipsa acestor secțiuni face imposibilă verificarea exercitării dreptului la apărare și a contradictorialității în fața comisiei.

Fiins supusă atenției, instanța stabilește neaplicarea *completă* a Metodologiei de evaluare a riscului (Anexa nr. 6) care impune analiza factorilor statici (istoric infrațional, vârsta la prima condamnare, etc.) și dinamici (atitudini, motivații, consum, rețele sociale, abilități, interese, progrese în detenție); interviu + eventuale teste (MMPI/SMIL, Leonhard-Smishek, etc. – în funcție de nevoie), completarea fișei de risc (Anexa nr. 2) cu Nivelul (Redus/Mediu/Ridicat) și „Argumentare” și prezentarea rezultatului condamnatului, cu semnătură (sau consemnarea refuzului).

Din actele dosarului nu rezultă existența unei argumentări la rubrica „Nivelul riscului” a fișei (în orice caz, nu este redată în procesul verbal), nici comunicarea rezultatului evaluării către condamnat cu semnătură. O astfel de omisiune este esențială, pentru că privează persoana de posibilitatea reală de a combate evaluarea înainte ca ea să fie folosită ca unic temei al refuzului. În plus, procesul verbal nr. 2 din 26.02.2025 nu echilibrează factorii criminogeni invocați generic cu factorii protectivi concreți (zero sancțiuni în RM, programe parcurse, profil psihologic pozitiv, rețea socială puternică), deși Metodologia cere explicit această balanță.

În acord cu cele expuse, urmează a se reține că, **”tipul infracțiunii – deosebit de grav cu multiple episoade”**, invocat în fișa de evaluare a riscului de recidivă a fost motivat în contradictoriu cu pct. 3 al Cap. II din Regulament având în vedere faptul că, se indică direct numărul *condamnărilor anterioare* dar nu a cumulului de pedepse. Astfel drept observație, mențiunea este generică și nu explică în ce constă „multiple episoade” în contextul speței. Or, condamnatul anterior nu a fost condamnat iar conform metodologiei, această rubrică trebuie să fie susținută prin descrierea fiecărui episod infrațional, inclusiv alte sentințe dacă există, cu indicarea circumstanțelor, datei, legăturii dintre ele și persistenței intenției criminale. În lipsa acestei detalii, evaluarea nu permite verificarea obiectivității concluziei și se bazează pe o apreciere sumară.

În plus, gravitatea faptei și multiple episoade nu poate fi confundată automat cu un risc ridicat de recidivă or, evaluarea pericolului social trebuie să se bazeze pe date actuale și în raport cu faptele condamnatului, nu exclusiv pe natura faptei/lor în trecut.

Totodată, fișa indică la ***atitudini, valorile și convingerile antisociale – sancțiuni disciplinare în Federația Rusă.***

Astfel, în ceea ce privește această mențiune, instanța constată că includerea acestor sancțiuni în analiza riscului de recidivă este neîntemeiată. Art. 11 alin. (7) din Codul penal al Republicii Moldova în coraport cu art. art. 165, 166 Cod de Executare RM, reglementează exclusiv recunoașterea pe teritoriul național a pedepselor și antecedentelor penale stabilite de o instanță străină, în condițiile legii sau ale tratatelor internaționale ratificate. Norma nu se extinde asupra măsurilor disciplinare aplicate în cadrul executării

pedepsei pe teritoriul altui stat, cum este Federația Rusă, întrucât acestea nu reprezintă pedepse penale și nu au regimul juridic al antecedentelor penale.

Or, sancțiunile disciplinare țin de domeniul regimului penitenciar și sunt reglementate de legislația execuțional-penală a statului respectiv, care poate diferi esențial de cea a Republicii Moldova sub aspectul condițiilor de constatare, aplicare și contestare. În lipsa unei norme interne sau a unui tratat internațional care să prevadă expres recunoașterea lor, aceste sancțiuni nu pot produce efecte juridice pe teritoriul Republicii Moldova și, prin urmare, nu pot fi considerate un indicator valid al riscului de recidivă în cadrul evaluării efectuate de comisia specială.

În context, metodologia privind evaluarea riscului de recidivă impune ca acest criteriu să fie raportat la conduita actuală a persoanei aflate în executarea pedepsei, în condițiile regimului penitenciar național. Or, fișa nu conține date concrete despre comportamentul condamnatului în detenția din Republica Moldova, despre eventualele sancțiuni recente ori despre modul în care acesta a înțeles să participe la activități de resocializare în țara noastră.

Jurisprudența CEDO subliniază că evaluarea comportamentului trebuie să fie actuală și pertinentă, iar referirea la evenimente trecute, petrecute în alt sistem penitenciar, fără relevanță directă pentru prezent, nu satisface exigențele art. 6 CEDO și principiului proporționalității.

La capitolul *grupul de prieteni antisociali – infracțiune în grup*, instanța reține că constatările nu fac diferența între un comportament izolat (determinant circumstanțial) și o afiliere constantă la un grup infracțional, iar comisia nu a reținut faptul că, condamnatul ar susține subcultura criminală și stilul de viață infracțional precum și ar avea un regres în acest sens. Criteriul din metodologie cere stabilirea legăturilor actuale cu astfel de persoane și existența unor intenții comune de reluare a activității infracționale, nu simpla *comitere trecută în grup*, astfel că lipsa acestei analize transformă mențiunea într-o simplă etichetare, contrar exigențelor de motivare.

În final cu privire la *motivația infracțională – obținerea unei surse de venit*, instanța denotă că această, afirmație trebuie documentată din cauza penală și susținută cu date provenite din anchetă sau declarații ale condamnatului nu evaluate din oficiu în lipsa unui probatoriu concludent și pertinent, iar metodologia impune diferențierea între motivația exclusiv materială și cea mixtă (ex. constrângere, circumstanțe excepționale). Fișa nu indică sursa acestei informații și nu analizează dacă, între timp, condamnatul a dobândit abilități și oportunități legale de obținere a venitului, ceea ce ar diminua riscul recidivei.

În continuarea șirului de argumente instanța de judecată va reține și va analiza, și factorii protectivi menționați în fișa de evaluare.

Astfel, ***coeziunea și căldura familială***, reprezintă un factor important de diminuare a riscului, recunoscut inclusiv de CEDO (cauza Boulois c. Luxemburg, cerea 37575 din 03.04.212, § 95-98).

În dezvoltarea cauzei CEDO expuse mai sus, Curtea a constatat că libertatea condiționată sau alte beneficii (inclusiv prison leave) pot fi considerate nu drept un drept cert, ci frazează: un „privilegiu” condiționat (§96) de legislația națională. Decizia autorităților de a refuza beneficiul, fără a permite acces efectiv la instanță, a constituit o derapare de la principiul legalității și contradicției prevăzut de art. 6 § 1 CEDO, distrugând perspectivele reale de reintegrare socială a persoanei condamnate.

Interpretarea pentru speța dată, denotă că CEDO subliniază importanța garantării unui proces echitabil chiar și atunci când este vorba de simple măsuri administrative (ex: amnistie, permisiuni de părăsire a detenției cum este liberarea condiționată etc), dacă acestea afectează drepturi sau perspective fundamentale ale persoanei, iar chiar dacă procedura de *prison leave* este considerată „privilegiu”, Curtea a reținut că atunci când decizia instituțională nu este supusă unui control judiciar, se produce o abdicare de la garanțiile procesuale oferite de art. 6 CEDO.

În prezenta cauză, refuzul comisiei de a transmite cererea către instanță fără o motivare solidă și fără posibilitatea de contestare efectivă, reprezintă o încălcare a dreptului la un proces echitabil. Or, CEDO merge și mai departe, chiar și atunci când decizia vizează un „privilegiu” (precum amnistia), instanța trebuie să fie accesibilă pentru control, altfel se subminează posibilitatea unei reintegrări sociale reale. Argumentul de excludere a drepturilor de bază prin argumentare formală, fără analiza efectivă a circumstanțelor (lipsa motivării, raportarea eronată la factori criminogeni), este incompatibil cu standardul de protecție europeană.

La fel, fișa îl menționează pe condamnat, dar nu îi acordă ponderea reală în recalibrarea nivelului general de risc. Conform metodologiei, existența unui suport familial constant și efectiv trebuie să influențeze considerabil evaluarea finală.

Un alt factor cum este ***interesul de participare la activități obligatorii***, demonstrează și înclină balanța către poziția avocatului expusă în cererea adresată. Astfel, participarea constantă la activități de resocializare, conform planului individual, reprezintă un indicator puternic al scăderii riscului de recidivă. Neacordarea unei ponderi mai mari acestui element contravine principiului individualizării evaluării.

La fel, ***abilitățile de gestionare constructivă a timpului liber***, indică că frecventarea bibliotecii este o dovadă clară de orientare spre activități prosociale, recunoscută de

standardele internaționale ca element de reintegrare, iar menționarea acestui factor fără impact vizibil asupra nivelului final de risc relevă o abordare dezechilibrată.

Pe de altă parte, *frecventarea unei forme de învățământ superior*, înscrierea și frecventarea cursurilor universitare (facultatea de limbi străine) demonstrează nu doar dobândirea de cunoștințe, ci și existența unui plan de viață post-penitenciar, ceea ce, conform metodologiei, este un factor protector major, iar neluarea în calcul adecvat a acestui aspect contravine obligației de a evalua realist șansele de reintegrare.

Reieșind din abaterile de la standardul de individualizare instanța reține că, Legea nr. 243/2021 cere nu doar „absența” unui risc ridicat, ci prezența unei evaluări psihologice la nivel mediu sau redus. Cu atât mai mult, comisia trebuia să explice convingător de ce datele actuale și bune, nu conduc, cel puțin, la un risc mediu.

În schimb, comisia pe cazul dat a privilegiat criteriile anterioare și rigide (gravitatea faptei, caracterul de grup, sancțiuni istorice din alt sistem penitenciar), acordând o valoare aproape nulă factorilor protectivi recenți și verificabili. Această abordare încalcă Metodologia (care cere analiza dinamici/progresului) și conduce la un abuz de apreciere, astfel că decizia nu mai este rezultatul unei echilibrări reale, ci al unei opțiuni preconcepționate contra aplicării legii de clemență.

Or, în acord cu cap. V, pct. 38 din Regulament comisia specială adoptă decizii cu majoritatea simplă de voturi ale membrilor prezenți. *Toate dubiile privind cererea condamnatului se interpretează de către membrii comisiei speciale în favoarea acestuia.*

Totodată, analizând *procesul-verbal al Comisiei penitenciarului și raportul de evaluare anexat*, instanța observă că acest organ a reținut, printre altele, aprecierea că *„comportamentul condamnatului este negativ”*. Această concluzie este însă contrazisă de datele concrete existente în dosar și consemnate chiar de către personalul penitenciarului, ceea ce impune o verificare aprofundată a temeiului său.

Potrivit Raportului de evaluare, în perioada detenției, condamnatul Vlad Mocanu nu a avut nici o abatere disciplinară. Această constatare, de natură obiectivă și verificabilă, exclude ipoteza unei conduite necorespunzătoare în raport cu normele interne ale instituției penitenciare. Conform metodologiei de evaluare, lipsa sancțiunilor disciplinare constituie un factor esențial de apreciere pozitivă a comportamentului și trebuie să fie reflectată corespunzător în concluziile finale. Or, comisia a omis să acorde acestei împrejurări ponderea determinantă pe care o impune legea și practica administrativă.

Raportul menționează expres că deținutul are „o atitudine stimătoare” față de personalul penitenciarului, nu manifestă interes pentru jocuri de hazard și „se bucură de stimă în mediul condamnaților”. Aceste elemente sunt incompatibile cu eticheta de „comportament negativ” și indică o adaptare corectă la mediul de detenție, respectarea autorității și absența unor conduite perturbatoare. CEDO a subliniat, în cauza

Khoroshenko c. Rusiei (§§ 121-125), că evaluarea comportamentului trebuie să ia în considerare interacțiunea deținutului cu personalul și colegii de detenție, precum și respectarea regulilor formale și informale ale instituției.

Din documente rezultă că deținutul a participat la mai multe programe incluse în planul individual de executare a pedepsei, după cum urmează:

- „Organizarea activității cu deținuții nou sosiți” (20.09.2024 – 02.10.2024) — calificativ „satisfăcător”;
- „Program destinat persoanelor care au săvârșit infracțiuni contra patrimoniului” (22.10.2024 – 24.12.2024) — calificativ „satisfăcător”;
- „Pregătirea condamnaților pentru liberare” (22.10.2024 – 24.12.2024) — calificativ „satisfăcător”.

Aceste calificative denotă implicarea condamnatului și respectarea sarcinilor asumate, ceea ce, conform metodologiei, trebuie apreciat ca factor pozitiv. Faptul că alte programe („Cetățenie activă”, „Încadrarea în câmpul muncii”, „Educația pentru sănătate”, „Dezvoltarea abilităților sociale”) nu au fost realizate este motivat în raport ca fiind „din motive independente de condamnat” și, prin urmare, nu poate fi interpretat ca lipsă de voință sau comportament deficitar. Tot, în cauza Boulois c. Luxemburg (§§ 95-98), CEDO a accentuat că refuzul nejustificat de a participa la activități poate fi relevant, dar absența din motive obiective nu trebuie să fie penalizată în evaluare.

La fel, raportul evidențiază faptul că deținutul „frecventează biblioteca penitenciarului”. Aceasta reflectă o utilizare constructivă a timpului liber, în conformitate cu obiectivele de reintegrare socială. În metodologia de evaluare, implicarea în activități educaționale sau culturale constituie un factor de reducere a riscului de recidivă și de apreciere favorabilă a comportamentului curent.

Pe de altă parte, rezultatele evaluării psihologice îl caracterizează pe condamnat ca fiind „optimist, liber în gândire și în fapte, spirit vior, comunicabil, capabil de adaptare și responsabil”. Aceste trăsături indică potențial ridicat de reintegrare și adaptare pozitivă, excluzând tipologiile asociate comportamentelor antisociale active în detenție. Conform principiului consacrat în jurisprudența CEDO (Murray c. Regatul Unit, § 102), evaluarea personalității și comportamentului trebuie să fie parte integrantă a oricărei decizii privind restrângerea drepturilor sau aplicarea unor etichete negative.

Mai mult, aspectele sociale consemnate în raport sunt net favorabile deoarece condamnatul dispune de documente valabile de identitate, pe parcursul detenției a încheiat căsătoria, menține legături constante cu familia (tată, frate, soție, mătușă), beneficiază de colete și vizite regulate, iar după eliberare are asigurat un loc de trai și suport material și moral. În prezent depune eforturi pentru reintegrarea socială. Acești

factori, recunoscuți de metodologie și de practica CEDO (Boulois, cit. supra), trebuie să cântărească decisiv în aprecierea comportamentului și a potențialului de reintegrare.

Potrivit cadrului normativ național, evaluarea comportamentului condamnatului trebuie să fie bazată pe date concrete, actuale, și să includă toți factorii relevanți, atât pozitivi, cât și negativi. În speță, comisia penitenciarului a preluat unele date din raport, însă a ignorat sistematic elementele favorabile și a acordat o pondere disproporționat de mare unor aspecte care nu sunt imputabile condamnatului. Etichetarea comportamentului ca „negativ” în aceste condiții echivalează cu o concluzie arbitrară și contrară principiului obiectivității.

Astfel, instanța reține că, în lipsa unor abateri disciplinare, în prezența unei atitudini respectuoase față de personal, a implicării în programe, a utilizării constructive a timpului liber, a unei evaluări psihologice pozitive și a unui suport familial constant, aprecierea comisiei privind comportamentul „negativ” este neîntemeiată. Aceasta nu poate constitui un impediment valid la aplicarea dispozițiilor legii speciale și trebuie înlăturată din considerentele deciziei.

În altă, ordine de idei instanța de judecată reține că, pct. 50 al Regulamentului prevede expres că, ***deciziile comisiei trebuie să fie motivate.***

Astfel, Comisia în prezența condițiilor prescrise de norma de drept nu deține un drept discreționar cu privire motivării deciziilor sale, dar este obligată să emită actul administrativ execuțional penal individual, care acordă dreptul de a beneficia de actul cu privire la amnistie solicitat, în cazul în care circumstanțele cauzei impun conform pct. 36 – 51 din Regulament.

Instanța reține că, discreția sau obligativitatea emiterii deciziei de înaintare a materialelor instanței de judecată ca act individual favorabil, nu este condiționată de faptul emiterii acestuia de către autoritățile publice cu conducere unipersonală sau colegială.

Prin urmare, discreția trebuie distinsă de decizia obligatorie. Totodată, discreția nu oferă autorităților publice o mână liberă în sine. Mai degrabă, autoritatea trebuie să-și exercite întotdeauna discreția, așa cum solicită legiuitorul.

Astfel, ca consecință juridică se reține nulitatea procesului verbal nr. 2 din 26.02.2025 și necesitatea reexaminării cererii condamnatului de către Comisia specială.

Cumulul de vicii, deficit de motivare, neconformitate formală (pct. 47), nerespectarea Metodologiei, necomunicarea către condamnat a formei reale a procesului verbal – face ca actul să fie nemotivat.

Importat de reținut că, în controlul exercitat în baza art. 473<sup>1</sup> CPP RM, judecătorul de instrucție nu substituie comisia, dar are obligația de a proteja garanțiile procedurale și de a înlătura actele emise cu încălcarea lor.

Remediul adecvat este anularea procesului-verbal și reexaminarea de către comisie, cu respectarea strictă a Regulamentului și Metodologiei, astfel încât, indiferent de soluția finală (proponere/refuz), aceasta să fie legală, transparentă și motivată.

Art. 467 alin. (1) Cod de Procedură Penală RM, prevede că hotărârile judecătorești definitive și ordonanțele procurorului privind încetarea urmăririi penale sînt obligatorii pentru toate persoanele fizice și juridice din țară și au putere executorie pe întregul teritoriu al Republicii Moldova.

Corespunzător, odată cu intrarea în vigoare a actului judecătoresc respectiv, drept orientări pentru reexaminare și pentru a evita repetarea viciilor, comisia va:

a) convoca ședința conform cap. IV–V din Regulament; va asigura participarea condamnatului (și a apărătorului, dacă se prezintă) și va consemna integral audierile, întrebările și răspunsurile;

b) va actualiza evaluarea riscului potrivit Metodologiei: interviu, analiza factorilor statici/dinamici; la nevoie, teste. Va completa fișa (Anexa nr. 2) cu nivelul riscului și o argumentare punctuală (nu formule generale);

c) va face balanța între factorii criminogeni invocați și factorii protectivi recenți (lipsa sancțiunilor în RM, programe, profil psihologic actual, rețea familială, plan post-liberare) și va explica explicit de ce unii din acești factori prevalează;

d) va întocmi procesul-verbal conform pct. 47 (a–o), incluzând opinii separate/obiecții, dacă există;

e) va comunica imediat condamnatului forma finală a procesul verbal (cea tipărită, identică exemplarului din dosar), cu semnătura de luare la cunoștință (ori mențiunea refuzului), pentru a asigura accesul la căi de atac;

f) va analiza obiectiv toate circumstanțele cauzei în raport cu comportamentul condamnatului, reieșind din Raportul de evaluare, care nu este clar din care considerente a fost apreciat ca fiind negativ.

Reieșind din cele expuse mai sus, instanța de judecată reține că, la această etapă este în imposibilitate de acorda însuși amnistia în privința condamnatului deoarece nu reevaluează clinic riscul de recidivă și comportamentul acestuia, însă poate și urmează să verifice, dacă procedura prevăzută de Regulament a fost respectată, dacă Metodologia a fost aplicată corect (nu formal sau automat, dacă există o motivare coerentă, bazată pe date verificabile și actuale și dacă drepturile persoanei (participare, informare, apărare, acces la remediu etc) au fost efectiv garantate.

În speță, aceste standarde nu au fost atinse. Procesul verbal al Comisiei speciale criticat și contestat de apărare în modul și forma expusă în cererea/contestație și menținută în ședința de judecată este, așadar, neconform Regulamentului și urmează a fi anulat, cu trimitere spre reexaminare în termenul impus de pct. 60 din Regulament.

În acest context, procesul-verbal nr. 2 din 26.02.2025 al Comisiei speciale a Penitenciarului nr. 9 – \*\*\*\*\* este lovit de nulitate pentru: (1) deficit de motivare contrar pct. 13 și pct. pct. 36-51 din Regulament precum și Metodologiei de evaluare a riscului de recidivă și de evaluare a comportamentului, (2) neaplicarea completă a Metodologiei (lipsa argumentării la nivelul riscului și de comportament precum și a prezentării/semnăturii condamnatului), (3) încălcarea principiilor de transparență și a dreptului la apărare (versiunea tipărită – cea care conține motivarea reală – nu a fost comunicată), (4) aprecierea prin folosirea de criterii generice în detrimentul unei evaluări individualizate și actuale.

Potrivit prevederilor art. 176 alin. (2) Cod de Executare RM, condamnatul sau alte persoane ale căror drepturi și interese legitime sînt încălcate prin actele instituției sau organului care asigură executarea hotărârilor cu caracter penal pot ataca aceste acte în modul stabilit de legislație.

În temeiul art. 473<sup>1</sup> alin. (1) CPP RM și art. 176 alin. (2) Cod de Executare RM, cererea avocatului este parțial întemeiată, iar procesul verbal nr. 2 din 26.02.2025 urmează a fi anulat, cu obligarea comisiei la reexaminare în termen scurt, respectând *ad litteram* Regulamentul și Metodologia, inclusiv evaluarea obiectivă a comportamentului și soluția reexaminării (propunere/refuz) care va fi comunicată condamnatului în forma sa reală și motivată, asigurându-i acestuia accesul efectiv la căile de atac.

În temeiul celor expuse și conducându-se de prevederile art. art. 41, 473<sup>1</sup> alin. (1), (2) Cod de Procedură Penală RM, art. 176 alin. (2), 242 Cod de Executare RM, instanța de judecată –

### **DISPUNE :**

Se admite parțial cererea avocatului Viorel Berliba în interesele condamnatului Penitenciarului nr. 9 - \*\*\*\*\* , Mocanu Vlad ca fiind întemeiată.

Se anulează procesul-verbal nr. 2 din 26.02.2025 al Comisiei speciale a Penitenciarului nr. 9 – \*\*\*\*\* privind refuzul înaintării demersului pentru aplicarea Legii nr. 243/2021 privind amnistia în privința condamnatului Mocanu Vlad.

Comisia specială a Penitenciarului nr. 9 – \*\*\*\*\* urmează să reexamineze cererea condamnatului în termen, conform pct. 60 din Regulament, de la rămânerea definitivă a prezentei încheieri, cu respectarea dispozițiilor Regulamentului-cadru aprobat prin Ordinul MJ nr. 44/18.02.2022 și a Metodologiei de evaluare a riscului de recidivă și a comportamentului (Anexa nr. 6 și nr. 7), asigurând participarea condamnatului (și a apărătorului, dacă va solicita), întocmirea procesului-verbal în condițiile pct. 47 din Regulament, precum și comunicarea formei tipărite a actului și a fișei de evaluare a riscului și a comportamentului, cu confirmarea de primire.

În rest, alte cerințe se resping.

Încheierea cu drept de atac, în ordine de recurs la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei \*\*\*\*\* (sediul Ciocana).

Președintele ședinței  
Judecător

Veniamin Chihai